

UZASADNIENIE

Sąd w oparciu o zgromadzony w sprawie i ujawniony w toku przewodu sądowego materiał dowodowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. S. jest prezesem zarządu (...) Sp. z o.o. w G.. Spółka ta zatrudnia kilkunastu pracowników. W 2014 r. w firmie tej zaistniały kilkukrotnie przelotne problemy finansowe, wywołane opóźnieniami w płatnościach ze strony kontrahentów wymienionej spółki, co powodowało, że spółka ta nie miała niekiedy wystarczających bieżących środków finansowych na terminowe regulowanie swoich wszystkich zobowiązań, w tym terminowe wypłacanie wynagrodzeń dla wszystkich pracowników. W konsekwencji wynagrodzenie za miesiące maj, czerwiec i październik 2014 r. niektórym pracownikom spółki zostało wypłacone z kilkudniowymi opóźnieniami. M. S. informował osobiście bądź za pośrednictwem innych osób tych pracowników, których dotyczyły wspomniane opóźnienia, o tym, że będą one miały miejsce, tłumaczył, z czego one wynikały, zaś pracownicy ci godzili się, że wynagrodzenie za wspomniane miesiące będzie im wypłacane z niewielkim opóźnieniem i nie mieli o to pretensji do pracodawcy.

W szczególności M. S. jako pracodawca w dniu 11 czerwca 2014 r. nie wypłacił należnego wynagrodzenia za pracę świadczoną w miesiącu maju 2014 r. następującym pracownikom: W. L. w wysokości 506,45 zł netto, T. T. w wysokości 197,95 zł netto, Z. K. w wysokości 2.000,03 zł netto, A. S. w wysokości 1.813,10 zł netto, M. P. w wysokości 2.156,72 zł netto, P. S. w wysokości 1.813,10 zł netto, A. R. w wysokości 2.022,67 zł netto, P. G. w wysokości 1.813,10 zł netto i L. A. w wysokości 1.947,15 zł netto. Przedmiotowe wynagrodzenia zostały wymienionym pracownikom wypłacone w dniu 16 czerwca 2014 r.

Następnie M. S. jako pracodawca w dniu 11 lipca 2014 r. nie wypłacił należnego wynagrodzenia za pracę świadczoną w miesiącu czerwcu 2014 r. następującym pracownikom: W. L. w wysokości 506,45 zł netto, T. T. w wysokości 201,67 zł netto, Z. K. w wysokości 2.000,03 zł netto, A. S. w wysokości 1.813,10 zł netto, M. P. w wysokości 2.156,72 zł netto, P. S. w wysokości 1.813,10 zł netto, A. R. w wysokości 2.022,67 zł netto, P. G. w wysokości 1.813,10 zł netto i L. A. w wysokości 1.909,74 zł netto. Przedmiotowe wynagrodzenia zostały wymienionym pracownikom wypłacone w dniu 14 lipca 2014 r.

W dalszej kolejności M. S. jako pracodawca w dniu 11 listopada 2014 r. nie wypłacił należnego wynagrodzenia za pracę świadczoną w miesiącu październiku 2014 r. następującym pracownikom: R. P. w wysokości 2.300,00 zł netto, W. L. w wysokości 506,45 zł netto, T. T. w wysokości 1.237,20 zł netto, M. C. w wysokości 1.237,20 zł netto, J. G. w wysokości 2.000,00 zł netto, H. K. w wysokości 2.198,83 zł netto, Z. K. w wysokości 2.000,03 zł netto, P. P. w wysokości 1.599,53 zł netto, A. S. w wysokości 1.813,10 zł netto, M. P. w wysokości 2.156,72 zł netto, P. S. w wysokości 1.813,10 zł netto, A. R. w wysokości 2.022,67 zł netto i P. G. w wysokości 1.813,10 zł netto. Przedmiotowe wynagrodzenia zostały wymienionym pracownikom wypłacone w dniu 13 listopada 2014 r.

Ponadto M. S. jako prezes zarządu (...) Sp. z o.o. w G. w okresie od 16 września 2014 r. do 18 listopada 2014 r. w G. nie opłacił w przewidzianych przepisami terminach składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych należnych za miesiąc sierpień 2014 r. w łącznej wysokości 724,73 zł, za miesiąc wrzesień 2014 r. w łącznej wysokości 754,96 zł oraz za miesiąc październik 2014 r. w łącznej wysokości 751,42 zł, przy czym ustawowe terminy do dokonania płatności tych składek mijały odpowiednio w dniach 15 września, 15 października i 17 listopada 2014 r. Składki te co do zasady były regulowane razem z innymi płatnościami, co do których spółka również pozostawała w opóźnieniu, i w konsekwencji nie zostały uregulowane we wskazanych wyżej terminach, pomimo że spółka posiadała środki na ich terminowe uregulowanie. Brak terminowego opłacenia składek został ujawniony w trakcie kontroli prowadzonej w (...) Sp. z o.o. w G. przez funkcjonariuszy Państwowej Inspekcji Pracy i następnie, już w trakcie tej kontroli, zaległe składki zostały uregulowane w całości w dniu 25 listopada 2014 r.

/Dowód: wyjaśnienia obwinionego M. S. k. 122 wraz z płytą z nagraniem zapisu dźwięku k. 120; zeznania świadka L. A. k. 184; zeznania świadka M. C. k. 185; zeznania świadka J. G. k. 183; zeznania świadka P. G. k. 185; zeznania świadka H. K. k. 183-184; zeznania świadka Z. K. k. 200; zeznania świadka W. L. k. 188; zeznania świadka P. P. k. 184; zeznania świadka R. P. k. 187; zeznania świadka A. R. k. 182; zeznania świadka M. P. k. 184-185; zeznania świadka P. S. k. 186; zeznania świadka A. S. k. 188-189; zeznania świadka T. T. k. 186; pisemne oświadczenia pracowników k. 119, 157; protokół kontroli z załącznikami k. 1-26; kopia zestawienia operacji k. 89-100; raporty kasowe k. 154-156; informacja z ZUS k. 159/

Oskarżyciel publiczny Państwowa Inspekcja Pracy w G. we wniosku o ukaranie zarzucił M. S. to, że:

I. będąc prezesem zarządu (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, (...)-(...) G., ul. (...), działając w G., nie wypłacił należnego wynagrodzenia za pracę świadczoną w miesiącu maju 2014 r. w dniu 10.06.2014 r. niżej wymienionym pracownikom: Panu W. L. kwoty w wysokości 506,45 zł netto, Panu T. T. kwoty w wysokości 197,95 zł netto, Panu Z. K. kwoty w wysokości 2.000,03 zł netto, Pani A. S. kwoty w wysokości 1.813,10 zł netto, Panu M. P. kwoty w wysokości 2.156,72 zł netto, Panu P. S. kwoty w wysokości 1.813,10 zł netto, Panu A. R. kwoty w wysokości 2.022,67 zł netto, Panu P. G. kwoty w wysokości 1.813,10 zł netto, Panu L. A. kwoty w wysokości 1.947,15 zł netto, wynagrodzenie za świadczoną pracę w miesiącu maju 2014 r. wyżej wymienionym pracownikom wypłacił w dniu 16.06.2014 r., tj. wykroczenie z art. 282 § 1 pkt 1 Kodeksu pracy w zw. z art. 94 pkt 5 Kodeksu pracy w zw. z art. 85 § 2 Kodeksu pracy;

II. będąc prezesem zarządu (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, (...)-(...) G., ul. (...), działając w G., nie wypłacił należnego wynagrodzenia za pracę świadczoną w miesiącu czerwcu 2014 r. w dniu 10.07.2014 r. niżej wymienionym pracownikom: Panu W. L. kwoty w wysokości 506,45 zł netto, Panu T. T. kwoty w wysokości 201,67 zł netto, Panu Z. K. kwoty w wysokości 2.000,03 zł netto, Pani A. S. kwoty w wysokości 1.813,10 zł netto, Panu M. P. kwoty w wysokości 2.156,72 zł netto, Panu P. S. kwoty w wysokości 1.813,10 zł netto, Panu A. R. kwoty w wysokości 2.022,67 zł netto, Panu P. G. kwoty w wysokości 1.813,10 zł netto, Panu L. A. kwoty w wysokości 1.909,74 zł netto, wynagrodzenie za świadczoną pracę w miesiącu czerwcu 2014 r. wyżej wymienionym pracownikom wypłacił w dniu 14.07.2014 r., tj. wykroczenie z art. 282 § 1 pkt 1 Kodeksu pracy w zw. z art. 94 pkt 5 Kodeksu pracy w zw. z art. 85 § 2 Kodeksu pracy;

III. będąc prezesem zarządu (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, (...)-(...) G., ul. (...), działając w G., nie wypłacił należnego wynagrodzenia za pracę świadczoną w miesiącu październiku 2014 r. w dniu 10.11.2014 r. niżej wymienionym pracownikom: Panu R. P. kwoty w wysokości 2.300,00 zł netto, Panu W. L. kwoty w wysokości 506,45 zł netto, Panu T. T. kwoty w wysokości 1.237,20 zł netto, Panu M. C. kwoty w wysokości 1.237,20 zł netto, Panu J. G. kwoty w wysokości 2.000,00 zł netto, Pani H. K. kwoty w wysokości 2.198,83 zł netto, Panu Z. K. kwoty w wysokości 2.000,03 zł netto, Pani P. P. kwoty w wysokości 1.599,53 zł netto, Pani A. S. kwoty w wysokości 1.813,10 zł netto, Panu M. P. kwoty w wysokości 2.156,72 zł netto, Panu P. S. kwoty w wysokości 1.813,10 zł netto, Panu A. R. kwoty w wysokości 2.022,67 zł netto, Panu P. G. kwoty w wysokości 1.813,10 zł netto, wynagrodzenie za świadczoną pracę w miesiącu październiku 2014 r. wyżej wymienionym pracownikom wypłacił w dniu 13.11.2014 r., tj. o wykroczenie z art. 282 § 1 pkt 1 Kodeksu pracy w zw. z art. 94 pkt 5 Kodeksu pracy w zw. z art. 85 § 2 Kodeksu pracy;

IV. będąc prezesem zarządu (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, (...)-(...) G., ul. (...), działając w G., w dniu 15.09.2014 r. nie dopełnił obowiązku opłacenia należnych składek za miesiąc sierpień 2014 r. na Fundusz Pracy (695,20 zł) i FGŚP (29,53 zł) zadeklarowanej w deklaracji 01.08.2014 r. w łącznej kwocie 724,73 zł, deklaracja rozliczeniowa (...) P (...) 01.08.2014 została wypełniona w dniu 12.09.2014 r., w dniu 15.10.2014 r. nie dopełnił obowiązku opłacenia należnych składek za miesiąc wrzesień 2014 r. na Fundusz Pracy (724,84 zł) i FGŚP (30,12 zł) zadeklarowanej w deklaracji 02.09.2014 r. w łącznej kwocie 754,96 zł, deklaracja rozliczeniowa (...) P (...) 02.09.2014 została wypełniona w dniu 19.11.2014 r., w dniu 17.11.2014 r. nie dopełnił obowiązku opłacenia należnych składek za miesiąc październik 2014 r. na Fundusz Pracy (721,66 zł) i FGŚP (29,76 zł) zadeklarowanej w deklaracji 01.10.2014 r. w łącznej kwocie 751,42 zł, deklaracja rozliczeniowa (...) P (...) 01.10.2014 została wypełniona w dniu 19.11.2014 r., tj. o wykroczenie z art. 122 ust 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z art. 104 ust. 1 pkt 1 lit. a oraz art. 107 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji

zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z art. 47 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

/Wniosek o ukaranie k. 71-72/

Obwiniony M. S. przesłuchany podczas rozprawy przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i złożył obszernie wyjaśnienia. Wskazał w nich, że w firmie zaistniała w okresach wskazanych w zarzutach trudna sytuacja finansowa w związku z kilkudniowymi opóźnieniami w płatnościach kontrahentów, nie było pieniędzy na wypłaty i nie była to jego zła wola. Stwierdził, że informował pracowników o problemach z płynnością finansową i o tym, że będą opóźnienia w płatnościach, pracownicy się na to zgodzili, przepraszał ich za to. Dodał, że jemu i współpracownikowi w tym czasie także nie było terminowo wypłacane wynagrodzenie i nie miał środków na wypłatę wynagrodzeń oraz wypłacił je niezwłocznie po uzyskaniu środków, z drugiej strony przyznał, że pieniądze, które mieli, wypłacali w terminie w całości grupie pracowników, zaś pozostałym po uzgodnieniu z opóźnieniem. Co do płatności składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych obwiniony wyjaśnił, że płatności do ZUS wykonywali z opóźnieniem z odsetkami i wspomniane składki stanowiły tylko część tych płatności i nie zdawał sobie sprawy z wagi opóźnień w tym zakresie, przyznał, że pewnie mieli środki na terminowe ich uregulowanie. M. S. wyraził skruchę w związku z popełnionymi czynami.

/Dowód: wyjaśnienia obwinionego M. S. k. 122 wraz z płytą z nagraniem zapisu dźwięku k. 120/

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu analiza zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w trakcie przewodu sądowego materiału dowodowego prowadzi do wniosku, iż obwiniony M. S. dopuścił się popełnienia wszystkich czynów zarzucanych mu we wniosku o ukaranie, przy czym Sąd ze wskazanych dalej względów dokonał modyfikacji opisów tych czynów, zwłaszcza czynu objętego zarzutem z punktu IV wniosku o ukaranie.

Do powyższych wniosków Sąd doszedł po analizie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie. Ustalenia faktyczne Sąd opierał zarówno na wyjaśnieniach obwinionego M. S. i zeznaniach świadków będących pracownikami zatrudnionymi w spółce (...) Sp. z o.o. w G., jak i na dowodach w postaci dokumentów. Co do wyjaśnień obwinionego i zeznań świadków Sąd uznał je za wiarygodne, są one bowiem jasne, logiczne, korespondują ze sobą oraz z pozostałymi dowodami i brak jest podstaw do kwestionowania ich wiarygodności. Z kolei jeżeli chodzi o dowody dokumentarne, to ich autentyczność nie była kwestionowana przez strony i nie budzi również wątpliwości Sądu, w związku z czym należy je uznać za w pełni wartościowy materiał dowodowy. Przedmiotowe dokumenty stanowiły nie tylko podstawę dokonanych przez Sąd ustaleń faktycznych, ale również miały istotne znaczenie dla weryfikacji wiarygodności stwierdzeń podnoszonych w wyjaśnieniach przez obwinionego oraz w zeznaniach przez świadków.

Obwiniony M. S. przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Odnośnie czynów zarzucanych mu w punktach I, II i III wniosku o ukaranie nie kwestionował wypłacenia wskazanym w zarzutach pracownikom wynagrodzeń za miesiące maj, czerwiec i październik 2014 r. z opóźnieniem, wskazał natomiast, iż opóźnienia te były spowodowane trudną sytuacją finansową spółki, wywołaną kilkudniowymi opóźnieniami w płatnościach jej kontrahentów, co spowodowało brak bieżących środków na wypłaty wynagrodzeń w terminie, które zostały wypłacone niezwłocznie po uzyskaniu tych środków. Z drugiej strony jednocześnie przyznał, że pieniądze, które spółka miała, wypłacali w terminie w całości grupie pracowników, zaś pozostałym, tj. w domyśle tym wskazanym w zarzutach, po uzgodnieniu z nimi z opóźnieniem. Obwiniony dodał, że informował pracowników o problemach z płynnością finansową i o tym, że będą opóźnienia w płatnościach wynagrodzeń, a pracownicy się na to zgodzili. Wszystkie te twierdzenia znajdują potwierdzenia zarówno w przedstawionych przez obwinionego na rozprawie dowodach dokumentarnych, jak i w zeznaniach świadków. Odnośnie zarzutu z punktu IV wniosku o ukaranie obwiniony wyjaśnił, że płatności do ZUS wykonywali z opóźnieniem z odsetkami i wspomniane składki stanowiły tylko część tych płatności i nie zdawał sobie sprawy z wagi opóźnień w tym zakresie, przyznał przy tym, że zapewne spółka posiadała środki na terminowe uregulowanie składek na Fundusz Pracy, co jest logiczne z uwagi na ich nieznaczną wysokość. Tym samym M. S.

nie kwestionował popełnienia przez siebie przedmiotowego wykroczenia, wskazując jedynie na pewne okoliczności związane z jego popełnieniem.

Podobnie jak wyjaśnienia obwinionego, Sąd za wiarygodne uznał zeznania świadków L. A., M. C., J. G., P. G., H. K., Z. K., W. L., P. P., R. P., A. R., M. P., P. S., A. S. i T. T., tj. pracowników (...) Sp. z o.o. w G., którym zostały z opóźnieniem wypłacone wynagrodzenia wskazane w zarzutach z punktów I, II i III wniosku o ukaranie. Świadkowi ci potwierdzili okoliczności podane przez obwinionego i zeznali w sposób zgodny ze sobą oraz z pozostałymi dowodami. W szczególności podkreślali, że jeszcze przed wystąpieniem opóźnień w płatnościach wynagrodzeń byli informowani na różne sposoby, że opóźnienia takie następują, było im tłumaczone, że przyczyną tych opóźnień są problemy finansowe spółki spowodowane opóźnieniami w płatnościach faktur ze strony kontrahentów spółki, i byli pytani o to, czy zgadzają się na takie opóźnienia. Świadkowie podkreślali, że zgodę taką wyrażali, a co charakterystyczne z ich zeznań wynika, że nie mieli do pracodawcy pretensji za przedmiotowe opóźnienia, rozumiejąc ich przyczynę i biorąc pod uwagę ich niewielki wymiar czasowy, co więcej, niektórzy ze świadków stwierdzali, że nawet nie zdawali sobie sprawy, że opóźnienia te faktycznie nastąpiły, co zapewne wynikało z ich niewielkiego, kilkudniowego wymiaru.

Warto przy tym zauważyć, że wiarygodność podawania przez świadków okoliczności potwierdzających wyjaśnienia obwinionego i de facto korzystnych dla tego ostatniego mogłaby podważać tylko jedna okoliczność, tj. to, iż świadkowie są pracownikami spółki zarządzanej przez obwinionego, są przez to w pewien sposób od niego zależni i teoretycznie mogliby obawiać się składania zeznań obciążających obwinionego w obawie przed potencjalnym zaszkodzeniem swoim osobom. Zaistnieniu takiej okoliczności przeczy jednak jasny, logiczny i zgodny charakter zeznań świadków, a także to, iż wspomniane wyżej okoliczności potwierdził także świadek R. P., który w chwili składania zeznań nie był już pracownikiem wskazanej wyżej spółki.

Zeznania omówionych wyżej świadków korespondują z treścią pisemnych oświadczeń większości z nich, złożonych do akt przez obwinionego (k. 119, 157). Z kolei z dowodu w postaci protokołu kontroli z załącznikami (k. 1-26) wynikają okoliczności potwierdzające wystąpienie zdarzeń wskazanych we wszystkich czterech zarzutach postawionych obwinionemu, bez uwzględnienia jednak przyczyn ich zaistnienia, te wynikają bowiem dopiero z innych dowodów. Z dowodu w postaci informacji z ZUS (k. 159) wynika, że składki na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w zakresie objętym zarzutem z punktu IV wniosku o ukaranie zostały uregulowane już po upływie ustawowych terminów, a mianowicie w dniu 25 listopada 2014 r., co koresponduje z treścią wspomnianego już protokołu kontroli przeprowadzonej przez Państwową Inspekcję Pracy. Wreszcie w dowodach w postaci kopii zestawienia operacji (k. 89-100) i raportów kasowych (k. 154-156) znajdują częściowe potwierdzenie podawane przez obwinionego okoliczności dotyczące problemów finansowych spółki, które stały się przyczyną opóźnień w płatnościach wynagrodzeń pracowników.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał obwinionego M. S. za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach I, II i III wniosku o ukaranie z tym doprecyzowaniem, iż czyny te zostały popełnione odpowiednio w dniach 11 czerwca 2014 r., 11 lipca 2014 r. i 11 listopada 2014 r. Skoro bowiem pracodawca powinien był wypłacić pracownikom wynagrodzenia za poszczególne miesiące do dnia 10-tego kolejnego miesiąca, to za dzień popełnienia wykroczeń polegających na nieterminowym wypłaceniu tych wynagrodzeń należy uznać pierwsze dni po upływie terminów, w których pracodawca powinien był dokonać płatności, tj. dni wyżej wskazane.

Z kolei w ramach czynu zarzucanego obwinionemu w punkcie IV wniosku o ukaranie Sąd uznał M. S. za winnego popełnienia tego, iż w okresie od 16 września 2014 r. do 18 listopada 2014 r. w G., będąc prezesem zarządu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G., nie opłacił w przewidzianych przepisami terminach składek na Fundusz Pracy należnych za miesiąc sierpień 2014 r. w łącznej wysokości 724,73 zł, za miesiąc wrzesień 2014 r. w łącznej wysokości 754,96 zł oraz za miesiąc październik 2014 r. w łącznej wysokości 751,42 zł, regulując je w dniu 25 listopada 2014 r. Sąd, z analogicznego względu jak w przypadku pozostałych czynów, doprecyzował opis przedmiotowego czynu w zakresie daty jego popełnienia, zaś co do sposobu jego popełnienia wskazał, iż czyn ten polegał w istocie na braku terminowego opłacenia wskazanych wyżej składek na Fundusz Pracy, nie zaś na niedopełnieniu obowiązku ich opłacenia, skoro ostatecznie zostały one opłacone.

Zdaniem Sądu nie ulega wątpliwości, że zachowania przypisanemu obwinionemu w ramach zarzutów z punktów I, II i III wniosku o ukaranie wypełniają znamiona wykroczenia kwalifikowanego przede wszystkim z art. 282 § 1 pkt 1 kodeksu pracy (zwanego dalej kp). Wykroczenie kwalifikowane z art. 282 § 1 pkt 1 kp popełnia bowiem ten, kto wbrew obowiązкови nie wypłaca w ustalonym terminie wynagrodzenia za pracę lub innego świadczenia przysługującego pracownikowi albo uprawionemu do tego świadczenia członkowi rodziny pracownika, wysokość tego wynagrodzenia lub świadczenia bezpodstawnie obniża albo dokonuje bezpodstawnych potrąceń. W rozpatrywanych przypadkach wykroczenia te zostały popełnione poprzez niewypłacenie pracownikom w ustalonych terminach wynagrodzenia za pracę. Jednocześnie obwiniony naruszył przepisy art. 94 pkt 5 kp, wskazujący na leżący po stronie pracodawcy obowiązek terminowego i prawidłowego wypłacania wynagrodzenia, oraz art. 85 § 2 kp, zgodnie z którym wynagrodzenie za pracę płatne raz w miesiącu wypłaca się z dołu, niezwłocznie po ustaleniu jego pełnej wysokości, nie później jednak niż w ciągu pierwszych 10 dni następnego miesiąca kalendarzowego, i przepisy te uzupełniają kwalifikację prawną omawianych czynów.

Jak już wyżej wskazano, w świetle materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, iż w zakresie wskazanym w zarzutach wynagrodzenie przysługujące pracownikom spółki zarządzanej przez obwinionego za miesiące maj, czerwiec i październik 2014 r. nie zostało wypłacone terminowo i obwiniony nie wypełnił ciążącego na nim, opisanego wyżej obowiązku. Należy przy tym uznać, że niewypłacenie przedmiotowych wynagrodzeń w ustalonym terminie wypełniło znamiona wykroczeń kwalifikowanych ze wskazanych wyżej przepisów. Wykroczenie określone w zacytowanych wyżej przepisach popełnia ten, kto podejmuje decyzję o wypłacie wynagrodzenia lub innego świadczenia. Należy podkreślić, że nie każde naruszenie przepisów prawa pracy określone w zacytowanych przepisach stanowi wykroczenie, albowiem zachowanie takie musi wypełniać ponadto ustawowe cechy wykroczenia określone w przepisach części ogólnej kodeksu wykroczeń, w szczególności musi być to czyn społecznie szkodliwy (art. 1 § 1 kw) oraz zawiniony (art. 5 kw).

W tym ostatnim zakresie Sąd w pełni podziela stanowisko zaprezentowane w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2009 r. (sygn. akt IV KK 66/09, LEX nr 524064), iż odpowiedzialność za wykroczenie z art. 282 kp można przypisać tylko temu sprawcy, z którego winy doszło do niewypłacenia należnych pracownikowi świadczeń pieniężnych. Aby zatem móc przyjąć zawinienie sprawcy, należy ustalić, że nie istniała przyczyna, która należycie usprawiedliwiałaby niewypłacenie należnych pracownikom świadczeń (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 08 sierpnia 2006 r., sygn. akt I PK 54/06, OSNP 2007/15-16/219). Przyczyną taką może być natomiast np. brak dochodów po stronie zakładu pracy, powodujący, że jego sytuacja finansowa stała się na tyle trudna, iż nie pozwala na regularną wypłatę zobowiązań, także względem pracowników. Pogląd taki wyraził Sąd Najwyższy we wspomnianym już wyroku z dnia 23 września 2009 r. i Sąd w niniejszym składzie w pełni go podziela. Analiza materiału dowodowego, w tym przedłożonych przez obwinionego dokumentów i jego wyjaśnień, prowadzi natomiast do wniosku, iż wprawdzie spółka zarządzana przez obwinionego we wskazanych w zarzutach miesiącach miała przejściowe problemy finansowe, jednak nie na tyle duże, aby faktycznie wykluczało to możliwość terminowego regulowania, chociaż w części, wynagrodzeń pracowników wskazanych w zarzutach. Przyznał to sam obwiniony, wyjaśniając, że pieniądze, które spółka posiadała, wypłacano w terminie w całości pewnej grupie pracowników, zaś pozostałym po uzgodnieniu dopiero z opóźnieniem. W ocenie Sądu okoliczności ustalone jako przyczyny opóźnień w wypłacie wynagrodzeń nie wyłączają więc winy obwinionego, miały natomiast znaczenie dla uznania, iż Sąd powinien odstąpić od wymierzenia obwinionemu kary, o czym będzie jeszcze dalej mowa.

Wykroczenie przypisane obwinionemu w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie IV wniosku o ukaranie należało natomiast zakwalifikować z art. 122 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 104 ust. 1 pkt 1 lit. a w zw. z art. 107 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. art. 47 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Pierwszy z tych przepisów penalizuje zachowanie polegające na niedopełnieniu obowiązku opłacania składek na Fundusz Pracy lub na nieopłaceniu ich w przewidzianym przepisami terminie, pozostałe wskazują na zasady dokonywania płatności przedmiotowych składek. W świetle poczynionych wyżej ustaleń faktycznych nie ulega natomiast wątpliwości, iż obwiniony jako osoba zarządzająca spółką (...) Sp. z o.o. w G. nie opłacił w przewidzianych przepisami terminach składek na Fundusz Pracy należnych za miesiące sierpień, wrzesień i październik 2014 r., regulując je dopiero po upływie terminów w dniu 25 listopada 2014 r. Także

to zachowanie należy uznać za zawinione, albowiem obwiniony sam przyznał, że spółka dysponowała środkami na terminowe uregulowanie omawianych składek i nie uczyniła tego.

Stwierdzić należy raz jeszcze, że wszystkie zachowania przypisane obwinionemu należy uznać za zawinione, popełnione z winy umyślnej, w formie zamiaru bezpośredniego, albowiem M. S. działał świadomie, mając zamiar popełnienia omawianych czynów i chcąc ich popełnienia, skoro nieuregulowanie w terminie należności wskazanych w poszczególnych zarzutach wynikało niejako z dania pierwszeństwa innym należnościom. W toku postępowania nie ujawniły się również wątpliwości odnośnie poczytalności obwinionego i uznać należy, iż jako osoba dorosła i w pełni poczytalna z pewnością miał on możliwość pokierowania swoim postępowaniem i rozumiał znaczenie przypisanych mu zachowań.

Uznając obwinionego M. S. za winnego popełnienia opisanych wyżej wykroczeń Sąd na podstawie art. 39 § 1 kw odstąpił od wymierzenia obwinionemu kary za przedmiotowe czyny.

Wskazany przepis stanowi, iż w wypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie można – biorąc pod uwagę charakter i okoliczności czynu lub właściwości i warunki osobiste sprawcy – zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary albo odstąpić od wymierzenia kary lub środka karnego. Z treści przedmiotowego przepisu wynika, że za nadzwyczajnym złagodzeniem kary lub odstąpieniem od wymierzenia kary mogą przemawiać alternatywnie zarówno okoliczności przedmiotowe dotyczące czynu (jego charakter i okoliczności), jak i okoliczności podmiotowe związane z osobą sprawcy (jego właściwości i warunki osobiste), jak i tym bardziej równocześnie okoliczności zarówno przedmiotowe, jak i podmiotowe. Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie zachodzi ta ostatnia okoliczność, albowiem za zastosowaniem zacytowanego przepisu przemawiają zarówno kwestie podmiotowe, dotyczące osoby obwinionego, jak i nawet w większym stopniu okoliczności przedmiotowe, dotyczące przypisanych obwinionemu wykroczeń.

Podkreślić należy, iż obwiniony jest osoba niekaraną i brak jakichkolwiek podstaw do kwestionowania dotychczasowego trybu życia pod względem jego zgodności z obowiązującymi normami prawnymi.

W przypadku czynów polegających na nieterminowym wypłaceniu pracownikom wynagrodzeń należy zwrócić uwagę na specyficzny charakter i okoliczności popełnienia tych czynów, ustalone przez Sąd na podstawie dowodów przeprowadzonych już na rozprawie, albowiem oskarżyciel publiczny w toku czynności wyjaśniających ograniczył się do ustalenia, iż zostały wypełnione znamiona przedmiotowych wykroczeń, nie badał natomiast bliżej okoliczności ich popełnienia, mimo że niewątpliwie mają one znaczenie dla oceny stopnia społecznej szkodliwości czynów. We wszystkich omawianych przypadkach opóźnienia w wypłacie wynagrodzeń były bardzo krótkie, kilkudniowe. Pracownicy byli informowani o tych opóźnieniach i ich przyczynach, wyrażali na nie zgodę rozumiejąc sytuację pracodawcy, opóźnienia te były przy tym po części usprawiedliwione wskazanymi wyżej okolicznościami. Pracownicy zgodnie zeznali przy tym, że nie tylko wyrażali zgodę na przedmiotowe opóźnienia, ale również nie skutkowały one dla nich żadnymi większymi niedogodnościami i nie mają o nie pretensji do obecnego albo, w przypadku jednego ze świadków, byłego pracodawcy. Wszystkie te okoliczności nie wyłączają wprawdzie bezprawności tych czynów, jednak wpływają na ocenę, że stopień ich społecznej szkodliwości nie był na tyle znaczny, aby konieczne było wymierzenie obwinionemu kary za te czyny.

Analogiczny wniosek Sąd przyjął w odniesieniu do czwartego z wykroczeń przypisanych obwinionemu. W tym przypadku wskazać należy, iż wysokość nieuregulowanych składek na Fundusz Pracy nie była znaczna, podobnie jak wymiar czasowy opóźnień w ich uregulowaniu, zaś opóźnienia te dotyczyły jedynie płatności za trzy miesiące. Po ujawnieniu nieuregulowania składek w ustawowych terminach w trakcie kontroli prowadzonej przez funkcjonariuszy Państwowej Inspekcji Pracy zaległe składki zostały szybko opłacone. Warto przy tym zauważyć, że stosownie do treści art. 122 ust. 2 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy sprawca omawianego wykroczenia nie podlega karze, jeżeli przed dniem rozpoczęcia kontroli w podmiocie kontrolowanym zaległe składki na Fundusz Pracy zostały już opłacone w wymaganej wysokości. Zdaniem Sądu jeżeli ich opłacenie nastąpiło już w trakcie kontroli, jednak w miarę możliwości niezwłocznie po jej rozpoczęciu i ujawnieniu uchybień, tym bardziej zasadne jest odstąpienie od wymierzenia kary za takie wykroczenie.

Nie ulega wątpliwości, że decyzja w przedmiocie ewentualnego zastosowania instytucji opisanych w art. 39 § 1 kw, w tym odstąpienia od wymierzenia kary, jest decyzją w przedmiocie szeroko rozumianego sądowego wymiaru kary, i przy jej podejmowaniu należy brać pod uwagę przepisy art. 33 kw. Natomiast § 3 pkt 4 i 5 tego artykułu wskazuje, że jako okoliczności łagodzące należy uwzględniać w szczególności takie okoliczności jak prowadzenie przez sprawcę nienagannego życia przed popełnieniem wykroczenia i wyróżnianie się spełnianiem obowiązków, zwłaszcza w zakresie pracy, oraz przyczynienie się lub staranie się sprawcy o przyczynienie się do usunięcia szkodliwych następstw swego czynu, które to okoliczności ujawniły się w niniejszej sprawie. Z drugiej strony nie uwidoczniła się żadna z przesłanek opisanych w § 4 tego artykułu, którą można by było potraktować jako okoliczność obciążającą.

W konsekwencji, mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd zdecydował się na zastosowanie art. 39 § 1 kw i odstąpienie od wymierzenia obwinionemu M. S. kary za przypisane mu wykroczenia. Zdaniem Sądu dla zapewnienia prawidłowego wypełnienia celów stojących przed wyrokiem, w tym celów wychowawczych względem obwinionego, nie jest konieczne wymierzanie kary nawet przy ewentualnym nadzwyczajnym jej złagodzeniu, albowiem zachowanie obwinionego po popełnieniu przypisanych mu wykroczeń, przyznanie się do nich, wyrażenie skruchy wskazują, że zrozumiał on nieprawidłowość swojego postępowania i podjął działania w celu naprawienia ich negatywnych skutków. Z tego ostatniego względu w ocenie Sądu nie było również potrzeby, zgodnie z treścią art. 39 § 4 kw, zastosowania przy odstąpieniu od wymierzenia kary środków oddziaływania społecznego, albowiem obwiniony samodzielnie podjął działania mające na celu przywrócenie naruszonego porządku prawnego i naprawienia szkód wyrządzonych wykroczeniami.

Sąd orzekł ponadto o kosztach procesu i na podstawie art. 118 § 1 i 4 kpw w zw. z § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia obciążył obwinionego M. S. zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 zł, zaś na podstawie art. 119 kpw w zw. z art. 626 § 1 kpł w zw. z art. 627 kpł w zw. z art. 21 pkt 2 i art. 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od obwinionego M. S. na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 30 zł.

SSR Andrzej Haliński

Sygn. akt II W 493/15

Z/:

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)

SSR Andrzej Haliński